

FRANTIŠEK FEKETE / FLUID IDENTITY CLUB

22. 2. – 15. 4. 2018

JULIANA HUXTABLE – UNTITLED (RED LIGHT)
 EXTATERRESTRIALS AMONG US
 DISENFRANCHISED SO – CALLED CITIZENS
 ID PHOTOS, GAPS IN FACIAL RECOGNITION SOFTWARE
 HUMANOID VOGUING REPLICANT VOGUING DEITY
 PORNOGRAHIC POLYTHEISM IN
 480 X 360 PIXELS
 IN PHANTOM BREAKBEAT FORMS SUMMONED IN COLORED GESTURES
 DANCING ACROSS RETINA DISPLAY SCREENS

Jak důležité je naše sebeurčení, můžeme se chápat v rámci jasně dané identity? Nebo je to jen zástupný termín pro “to uhy, zájmy a identifikace”, jak formuloval kulturní teoretik Mark Fisher ve svém textu Únik z upřího hradu? svou kritiku vymezování identit. “Naš boj musí směřovat k vytvoření nového, překvapivého světa, ne k zachování identit vytvořených a znetvořených kapitálem.” Výhrady k politice identit Marka Fishera byla namířena hlavně proti diskusím štěpícím novou levici. Nutnost obhajovat oprávněnost své pozici při vystupování na obranu slabších vytváří pocit deprivace pramenící z nemožnosti oslovit lidi masírované reakční identitární politikou xenofobního nacionalismu. Za “překvapivý svět”, po němž Fisher volá a v kterém se podle něj “začíná budovat nová univerzalita”, si však můžeme dosadit i kolektivní uměleckou práci a klubovou kulturu, která není jen zábavou, ale místem, kde se identity manifestují, tvoří, proměňují a prolínají mezi sebou.

Sinnead O'Connor a spojení mezi jejím ikonickým “autoportrétním” hitem a nedávným youtube videem, kde se do webkamery zpovídá z útrap a izolovanosti způsobené psychickou nemocí je jedním z témat, které výstava Fluid identity club “unáší” pro své vlastní vnitřní účely. František Fekete užívá pytláčeni v cizích formách, kde se odehrává boj za nalezení smyslu mimo vlastní zkušenost a identitu, a tuto strategií podporuje včtěníím so do rolí známých z románu Kosmos Witolda Gombrowicze, kde vládne heslo “svůj k svému pro své” a každý nepatrný detail je pro hypersenzitivního jednotlivce nabitý významy, které se spojují v honbě za smysluplností světa a pochopením rozříštěné společnosti.

Německý idealistický filosof Johann G. Fichte tvrdí, že ve chvíli, kdy chci sám(a) sebe uchopit, tak sam(a) sobě zároveň unikám. Podle Fichteho já nemá jméno a nikdy se neobjevuje ve vědomí. Reflexe proto nepřispívá k plnému pochopení mého já, a já se může pochopit jen v činech. Pro německého idealistu to znamenalo, že co je pochopitelné, předpokládá vyšší sféru syntetizujícího vědění. Pokud z dnešního pohledu poučeného kritikou “korelacionismu” připustíme, že objekt není redukovatelný na své vztahy, tak gender člověka a sexuální identifikace není omeztelný jenom na činnosti, které vykonává a s kým se stýká. Zároveň je však výhodné si uvědomit, že člověk se může nejlépe pochopit jen v činech a tím pádem v tělesnosti a interakci s druhými. A to jsou témata, která hýbou scénou současné experimentální klubové hudby, k níž Fluid identity club odkazuje a zabýdluje se v ní.

Na kanálech streamovacích služeb, kterých tato scéna využívá, potom převládá médium “blendu”, směsí mezi dvěma a více skladbami, které spolu nesoupeří jako soutěživý mash-up známý z 90. let, ale producent/ka či DJ/ka využívá existující, často z mainstreamové popkultury převzanou pro realizaci své agendy a poetiky. “Původně romantickou hlášku Justina Biebera „Můžeme dělat jeden druhému společnost? (Can we keep each other company?)” použila bolivijská postklubová producentka Elysia Crampton ve vyjádření solidarity s transgender osobami ztavražděnými v USA, které jako ona většinou zároveň patřily k barevnému obyvatelstvu. Pro Elysiu Crampton je uvědomování si vlastní identity stále probíhající proces „stávání se“. Se Sinnead O'Connor tak můžeme říct “tobě se nic nevyrovná” a nemusíme tím myslet jen příběh o zhrzené lásce k člověku, kterého jsme ztratili.

„Způsob, jakým sami sebe vidíme, ovlivňuje to, co považujeme za důležité, a to zase musí ovlivnit způsob, jakým se chováme k ostatním lidem. To je také důvod, proč mi tolik záleží na tom, co si o sobě myslíte. Nemohu si v zájmu svého zdraví a bezpečí jednoduše dovolit, abyste si o sobě mysleli, že jste bezohlední, deviantní a násilní nebo moji bezmocní a neúspěšní příbuzní, anebo příslušníci nadřazené rasy, náboženství či civilizace. Pokud o sobě uvažujete jedním z uvedených způsobů a pokud to ve mně vyvolá dostatečné znepokojení, pokusím se váš sebeobraz narušit a nahradit jej identitou, která je více v souladu jak s mými zájmy, tak i s tím, co pokládám za zájmy společnosti jako celku. Jedná se o typicky politický proces.“
 (David Novitz: Umění, narativ a lidská povaha)

Lumír Nykl

JULIANA HUXTABLE – UNTITLED (RED LIGHT)
 EXTATERRESTRIALS AMONG US
 DISENFRANCHISED SO – CALLED CITIZENS
 ID PHOTOS, GAPS IN FACIAL RECOGNITION SOFTWARE
 HUMANOID VOGUING REPLICANT VOGUING DEITY
 PORNOGRAHIC POLYTHEISM IN
 480 X 360 PIXELS
 IN PHANTOM BREAKBEAT FORMS SUMMONED IN COLORED GESTURES
 DANCING ACROSS RETINA DISPLAY SCREENS

How important is our self-determination? Can we understand ourselves within the framework of a clearly given identity? Or is it merely another way of saying “desires, interests, and identifications,” as cultural theorist Mark Fisher postulated in his text Exiting the Vampire Castle? “Our struggle must be towards the construction of a new and surprising world, not the preservation of identities shaped and distorted by capital.” Fisher’s criticism of identity politics was aimed primarily at the debates that had been splintering the New Left. The need to defend the rightfulness of one’s position when defending those weaker than oneself creates a sense of deprivation springing from the inability to address people massaged by the reactionary identitarian politics of xenophobic nationalism. However, the “surprising world” that Fisher was calling for and that, in his view, starts to build “a new universality,” could also be collective art or club culture, which is not just entertainment but a place where identities are manifested, created, and transformed, and where they intermingle with one another.

Sinéad O'Connor and the connection between her iconic “autobiographical” hit and her recent YouTube video in which she tells the web camera about her suffering and sense of isolation caused by mental illness are just some of the subjects that the exhibition Fluid Identity Club “hijack” for their own internal purposes. František Fekete engages in a kind of artistic poaching, making use of other people’s forms to explore the struggle to find meaning outside our own identity and experience. One way he uses this strategy is by putting himself into the world of Witold Gombrowicz’s novel Cosmos, which is ruled by the concept of “go to your own for your own,” and the hypersensitive individual sees every imperceptible detail filled with meanings that combine in a search for the meaningfulness of the world and for an understanding of fractured society.

The German idealist philosopher Johann G. Fichte argued that the moment when we want to understand ourselves we elude ourselves. According to Fichte, the self has no name and never appears in the consciousness. For this reason, personal reflection does not contribute to a full understanding of our self, and we can understand ourselves only by what we do. For the German idealist, this meant that things that are understandable presuppose a higher sphere of synthesizing knowledge. If, from today’s viewpoint enlightened by the critique of “correlationism,” we allow that an object cannot be reduced to its relationships, then a person’s gender and sexual identification are not limited to the actions s/he engages in and the people s/he has contact with. At the same, however, we should remember that people are best understood only through their actions – i.e., through their physicality and their interactions with others. And these are the themes that drive today’s experimental club music, which Fluid Identity Club references and works with.

The streaming music channels that this scene uses are dominated by “blends”, mixtures of two or more songs that don’t compete with one another like the competitive mash-ups from the 1990s. Instead, the producer or DJ uses preexisting songs, often from mainstream popular culture, in order to realize his or her own agenda and poetics. The Bolivian post-club producer Elysia Crampton used Justin Bieber’s original romantic line “Can we keep each other company?” to express solidarity with transgender people murdered in the USA. For Crampton, being aware of one’s identity is an ongoing process of “becoming yourself.” And so we can join Sinéad O’Connor in saying that “nothing compares to you,” and we don’t have to just mean that as a story of unrequited love and the person we have lost.

“How we see ourselves affects what we regard as important, as this, in turn, must affect how we behave towards others. This [...] is why the view that you take of yourself becomes of profound concern to me. I simply cannot afford, for reasons of my own well-being and safety, to allow you to think of yourself as ruthless, devious, and violent; as powerless or deprived relative to myself; or as belonging to a race, religion, or civilization superior to my own. If you do think of yourself in any of these ways, and if I am sufficiently perturbed by this, I will attempt to subvert your self-image and to replace it with an identity more conducive both to my interests and to what I perceive as the interests of the society as a whole. The process is quintessentially political and occurs at a variety of levels.”
 (David Novitz: Art, Narrative, and Human Nature)

Lumír Nykl

CV — František Fekete

1993
 narozen v Košicích

2013–2015
 spoluzakladatel a kurátor galerie Vestředu, Plzeň

2015
 BcA, Západočeská univerzita v Plzni, Fakulta designu a umění Ladislava Sulmara, atelier Intermedia doc. Mileny Dopitové
 finále umělecké ceny EXIT 2015, Ústí nad Labem

od 2015
 kurátor Galerie 35m2, Praha
 Filmová a televizní fakulta Akademie múzických umění v Praze, Centrum audiovizuálních studií, dílna Martina Blažička

2017
 Aalto University, Department of Film, TV and Scenography, Helsinki

1998
 born in Košice

2013–2015
 co-founder and curator of Galerie Vestředu, Pilsen

2015
 Bachelor of Arts, Intermedia studio (associate professor Milena Dopitová), Ladislav Sulnar Faculty of Art and Design, University of West Bohemia in Pilsen
 finalist EXIT 2015 art award, Ústí nad Labem

since 2015
 curator, Galerie 35m2, Prague
 Martin Blažiček’s workshop, Center of Audio-visual Studies, Film and Television School of the Academy of Performing Arts in Prague (FAMU)

2017
 Department of Film, TV and Scenography, Aalto University, Helsinki

František Fekete
 Fluid Identity Club

22. 2. – 15. 4. 2018

Kurátorka / Curator
 Jitka Hlaváčková

Texty / Texts
 Jitka Hlaváčková
 Lumír Nykl

PR a marketing, vedoucí
 Head of Public Relations and Marketing
 Michaela Vrchotová

Překlad / Translation
 Stephan von Pohl

Grafické řešení / Graphic Design
 Loneys.companý

Redakce textů / Copy Editing
 Tereza Hubáčková
 Kateřina Tlachová

Vzdělávací program, vedoucí
 Head of Educational Programs
 Lucie Haškovcová

Instalace a produkce, vedoucí
 Head of Installation and Production
 Diana Brabová

Galerie hlavního města Prahy
 Prague City Gallery

úť–ne 10–18 h
 Tue–Sun 10 a.m. – 6 p.m.

www.ghmp.cz
 fb.com /startupghmp
 fb.com/GHMP.cz

„Fluidní identita vzniká tam, kde je prostředí příliš uzavřené do sebe a příliš sebe samo obhajující a přesvědčující. Potom se však otevře sám svět a my přicházíme k poznání. Jsme někdo jiný. Jsme pokaždé někdo jiný. Ale kdo? Můžeme být kýmkoliv, naše identita pluje...“ Fluid Identity Club je imaginárním místem, které navštěvují ti, kdo touží měnit a sdílet svůj charakter, etnikum, gender, zájmy i vzhled. Ti, kdo chtějí uniknout z oková tradiční společenské struktury. Ti, kdo se vzdávají své předurčené, omezující identity ve prospěch volby.

Aktuální realizace Fluid Identity Club rozvíjí instalaci Google Your Melancholy (2017), složenou z digitálních koláží, animace, textového videa a hudebního soundtracku. K nim se v aktuálním díle připojuje ještě sugestivní, světelně i prostorově podmíněná atmosféra hudebního klubu, která společně s autorským textem aktivuje divákovy emoce. Texty Františka Fekete totiž – podobně jako jeho instalace – obsahují dvě základní roviny sdělení: jsou jak introspekci vlastních duševních procesů, tak i sledem poetických a metafyzických obrazů existence člověka ve vztahu k současnému technologicky založenému světu. Cílem všech jeho instalací je navázat komunikaci v koncepční i emocionální rovině.

V instalaci Fluid Identity Club jsou vystavené fragmenty předmětů, obrazů a myšlenek, které sem pronikají z virtuálního prostoru, z alternativních světů. Světů, kde se člověk stává absolutní individualitou, okamžitým obsahem bez všech apriorních vztahů, kde se vztahy neustále mění podle aktuálních okolností. Dává nám do nich nahlédnout a zachytit letmý dotek jeho nálady. Dojem, trochu překvapivě, není nijak zvlášť radostný – vyvolává pocity melancholie a úzkosti. Vyvolává otázky, jak si lze ve světě fluidních identit uchovat integritu, potřebnou k udržení duševní rovnováhy. „Sotva jsme se přestali dusit ve vězení shody, utopíme se v oceánu volby“, popisuje spisovatel Michael Foley (Is The Age Of Individualism Coming To An End?, 2017) a tvrdí, že pro zachování duševního zdraví je nutné udržovat neustálé napětí mezi potřebou osobní svobody a požadavky ostatních. Nároky tradiční společnosti nejsou snesitelné, ale odmítnutí všech omezení také není odpovědí. František Fekete ve svém autorském textu, který je nedílnou součástí výstavy, tuto premisu potvrzuje: „Pochopit sebe a slabost lidství a zvolit závislost.“ Jeho víze však není pesimistická. František Fekete v intencích současného posthumanismu dospívá k pozitivnímu, tedy spíše technooptimistickému směřování. Možná v subjektivních, virtuálních a manipulovaných realitách ztratíme své „naučené“ identity. A možná to bude právě virtualita, která nám pomůže odpoutat se od sebedestruktivních společenských předsudků a najít své skutečné, nedigitalizovatelné já.

Všichni stále hrajeme hru „na identity“, ale zkusit v jejím labyrintu potkat sám sebe není snadné: „Já je ve skutečnosti někde hluboko. Já není všudypřítomné... K tomu, aby byl dnes člověk celý, musí se rozpolit. Ale rozpolcené části nenechat v sobě, nýbrž je ukryt. Jeden ze způsobů, jak věci ukryt je nechat je samovolně plout.“ (Fr. Fekete, www.fluididentity.club).

František Fekete vystupuje i v reálném uměleckém světě v různých rolích. Jako kurátor působí především v pražské Galerii 35m2. Už dříve ho však bylo možné zaznamenat jako spoluzakladatele a kurátora plzeňské galerie současného umění Vestředu (2013–2014) nebo jako kurátora výstavy FAMUFEST (2016). Jméno Františka Fekete se objevuje pod teoretickými texty na webu Artlist, pod recenzemi na Artalku, ale i pod volnými autorskými texty, například v knize Petera Faba Nail Art (2017) nebo na webovém rozhraní výstavy Fluid Identity Club (2018).

V Galerii G99 Domu umění města Brna uskutečnil v loňském roce performativní autorský/kurátorský projekt, v němž se obě dosud spíše nezávislé role pozoruhodným způsobem propojily. V projektu TBA (2017) František Fekete sám fyzicky realizoval šest konceptuálních scénářů, které mu zaslalo šest oslovených umělců: Michal Pěchouček, Pamela Kufáková, Sráč Sam, Světlana Spirina, Dominik Gajarský a Laura Trenčanská. V prostoru galerie, kde celý projekt osobně veřejně připravoval, posléze vystavil dokumentaci všech těchto realizací, jejichž autorství se v rámci této barthesovsky pojaté hry s koncepty stalo fluidně kolektivním. Divák mohl původní koncept vnímat pouze prostřednictvím anonymní dokumentace performance druhé osoby. Výstava TBA představila dílo jako „předivo citací, přejatých z nespočetného množství kulturních center“ (Roland Barthes, Death of the Author, 1967), přičemž složitá struktura a fakt, že se jednotliví autoři během procesu dostali do kontaktu pouze prostřednictvím elektronické pošty, tvoří most k tématu virtuální identity.

Pro tvorbu Františka Fekete je velmi charakteristická těkavost mezi různými médii: jeho instalace zahrnují a kombinují pohyblivý obraz, autorský text, digitální koláže, grafický design. Podstatným prvkem je však zejména stále napětí mezi fyzickým objektem a digitálním médiem – ať už je nositelem textu, nebo pohyblivého obrazu. Postupem času u něj stále výrazněji vyvstávají otázky po vztahu člověka vůči oběma dimenzím: jak píše literární kritička N. Katherine Hayles, je zde rozdíl mezi člověkem jako seberegulujícím mechanismem, jehož hranice byly jasně odděleny od prostředí, a člověkem vpleteným do informačního okruhu, který jej zcela proměňuje.

Další práce, realizovaná v loňském roce společně se studentkou CAS FAMU Ninou Grůňovou, má název Skenovat vinu (Galerie Cyril, Prostějov, 2017, kurátor David Bartoš). Instalace fotografických objektů, řezů lidským tělem, zde byla doplněná zvukovou stopou, fiktivním rozhovorem soudce, digitální bytostí ze vzdálené budoucnosti a vraha, reálné postavy odsouzené v 90. letech 20. století k trestu smrti. Vrahovo tělo bylo pro vědecké účely rozřezáno, naskenováno a transformováno v digitální objekt nazvaný Adam. Autoři výstavního projektu se zabývali otázkou, „co se při tomto procesu stalo s vrahovou vinou“, která (ať už individuální, nebo kolektivní) je v tomto případě pozitivním vymezením lidské bytosti. Adam je zde metaforou pro virtuální identitu, jež tento transcendentální rozměr s největší pravděpodobností postrádá.

Úsilí o překlenutí rovin vědeckých dat a humanisticky neexaktního přístupu uměleckého světa proniká většinou projektů Františka Fekete. Explicitně se tomuto tématu věnoval v díle Věci, kterým nerozumím (bakalářská práce v ateliéru Mileny Dopitové na Fakultě designu a umění Západočeské Univerzity v Plzni, 2015) a v navazujícím projektu Věci, které mě fascinují (2015). Přiblížil se tu pojetí teorie vědy Bruna Latoura, který chápe vědeckou aktivitu ne jako exaktní proceduru nebo soubor principů, ale jako systém myšlenek, ústních tradic a specifických kulturních praktik.

Jitka Hlaváčková

“Fluid identity is created when a particular milieu is excessively closed off and self-affirming. But then it opens itself up to the world, and we come to a realization. We are someone else. We are someone else each and every time. But who? We can be anyone, our identity is fluid...” Fluid Identity Club is an imaginary place visited by people yearning to change and share their character, gender, interests, and appearance. People who want to escape from the shackles of traditional social structures. People willing to give up their unambiguous identity in favor of choice.

František Fekete's latest exhibition, Fluid Identity Club, expands on his earlier Google Your Melancholy (2017), which consisted of digital collages, animation, text-based video, and a musical soundtrack. To these, he has added the suggestive atmosphere (in particular in terms of light and space) of a music club, which, together with his original text, is designed to activate the viewer's emotions. Like his art installations, František Fekete's texts contain two important levels of meaning: firstly, they are an introspective exploration of his own mental processes; and secondly, they are a series of poetic and metaphysical pictures of man's relationship to today's technologically-based world. The objective of all his installations is to engage in communication on the conceptual as well as emotional level.

Fluid Identity Club presents fragments of objects, images, and ideas that emerge from virtual space and alternative worlds – worlds in which man is an absolute individual, an immediate content without any preconceived relations: where relationships are constantly changing in response to the current circumstances. Fluid Identity Club lets us look into these worlds and gives us a fleeting idea of their moods. Somewhat surprisingly, it does not make a particularly joyful impression, but evokes feelings of melancholy and anxiety and raises questions as to how, in a world of fluid identities, we can preserve a level integrity necessary for maintaining our spiritual balance. “Once we suffocated in the prison of conformity, then we drowned in the ocean of choice,” writes Michael Foley in “Is the Age of Individualism Coming to an End?” (2017). He recommends that in order to preserve our mental health we must maintain constant tension between the need for personal freedom and the demands of others. The demands made by traditional society are impossible to bear, but rejecting all limitations is not the answer, either. In his original text, which is an integral part of the exhibition, František Fekete confirms this proposition: “To understand oneself and human weakness, and to choose dependence.” But his vision is hardly pessimistic. Working within the intentions of contemporary post-humanism, he arrives at a positive (or rather, techno-optimistic) solution. Perhaps we are losing our “learned” identities within subjective, virtual, and manipulated realities, and perhaps it will be virtuality that helps us to break free from self-destructive societal prejudices and to find our true non-digitized self.

We are all constantly playing a game of “identity,” but it is amazingly attractive to try to find ourselves in the labyrinth of identities, because: “I am in actuality somewhere deep. I am not omnipresent... For man today to be whole, he must split himself. But the divided parts cannot be kept inside; they must be hidden. One way of hiding things is to let them float freely.” (Fr. Fekete, www.fluididentity.club).

František Fekete has various different roles in the real world of art as well. He has spent the past several years working as a curator, primarily for Prague's Galerie 35m2. Before that, he was a co-founder of and curator at Pilsen's Vestřed contemporary art gallery (2013–2014), and he also curated the 2016 FAMUFEST exhibition (2016). The name František Fekete has appeared underneath articles written for the Artlist website, reviews on Artalk, and elsewhere, such as in Peter Fabo's book Nail Art (2017) and on the website for Fluid Identity Club (2018).

Last year, Fekete organized a performative exhibition at the G99 Gallery (Brno House of Arts), in which he combined these two previously separate roles (artist and curator) in a remarkable manner. In TBA (2017), František Fekete physically realized six conceptual scripts sent to him by six invited artists: Michal Pěchouček, Pamela Kufáková, Sam Sráč, Světlana Spirina, Dominik Gajarský, and Laura Trenčanská. In the gallery, where he personally and publicly prepared the entire project, he exhibited documentation of all these performative realizations, whose authorship of this Barthean experimentation with conceptual art could be described as fluidly collective. The only way the audience could understand the original concept was through its anonymous performance by a second person. TBA explicitly presented the work as “a tissue of citations, resulting from the thousand sources of culture” (Roland Barthes, Death of the Author, 1967), while the complicated structure and the fact that during process the various authors communicated only via email forms a direct bridge to the subject of virtual identity.

As a student of art, František Fekete has been making his own art for more than five years. One highly characteristic feature of his work is a fluidity between media: Fekete's installations incorporate and combine moving images, original text, digital collages, and graphic design. And yet, their founding element is the constant tension between the physical object and the digital message – whether in the form of text or the moving image. With the passage of time, his work increasingly raises questions as to man's relationship to both these dimensions. As the literary critic N. Katherine Hayles has written, there is a difference between man as self-regulating mechanism whose boundaries are clearly defined vis-à-vis his environment, and man woven into a cycle of information that transforms him completely.

Another work, realized last year in collaboration with Nina Grůňová, a student from FAMU's Center of Audiovisual Studies, was called Scan My Guilt (Galerie Cyril, Prostějov, 2017, curator David Bartoš). This installation of photographic objects (cross-sections of the human body) was accompanied by a fictitious interview between a judge/digital being from the distant future and a real murderer sentenced to death in the 1990s. The murderer's body was frozen for scientific purposes, cut up, scanned, and transformed into a digital object called Adam. The artists were here exploring the question of “what this process did to the murderer's guilt”, which (whether individual or collective) is in this case a positive delineation of a human being. Adam is a metaphor for the virtual identity that this transcendent dimension in all likelihood is lacking.

The effort to combine the level of exact data with the humanistically inexact approach of the art world characterizes most of František Fekete's art. He explicitly explored this subject in his graduation work entitled Things That I Don't Understand (BA, studio of Milena Dopitová at the University of Western Bohemia's Faculty of Art and Design, 2015) and which he loosely expanded on in Things That Fascinate Me (2015). In so doing, he touched on Bruno Latour's theory of science, which sees scientific activity not as an exact procedure or set of principles, but as a system of idea, oral traditions, and specific cultural practices.

Jitka Hlaváčková